

متن پرسش

باسلام استاد معزز. سوالی از محضرتان داشتم. من دختری مجرد هستم و معتقدم وقتی توکل به خدا کردم هرزمان که خدا صلاح بداند شرایط ازدواج مرا فراهم خواهد کرد. اما دوستانم این تفکر را خیلی نمی پذیرند و معتقدند که دختر خودش باید فعالیت کند و کسی را برای ازدواج پیدا کند و به صورت غیر مستقیم شرایطی را فراهم کند که فرد مورد علاقه اش به خواستگاری بیاید. استاد اولاً من از کجا بدانم یک فرد که با تشخیص من مناسب است دقیقاً همان کسی است که صلاح من است. بنابراین می گویم خدایا خودت آنکه را صلاح من در زندگی با اوست سر راهم قرار بده و اسباب و شرایط را هودت فراهم کن. دوماً من اصلاً مایل نیستم وقت و فکر و انرژی ام را بگذارم و مدام آدمها را بررسی کنم و ... چون دوستان می گویند باید با آقایانوارد بحث شوی تا تو رابشناسند و پا پیش بگذارند و ... اما من این رویکرد را نمی پسندم. دوستان می گویند اینطور که تو رفتار می کنی هرگز ازدواج نخواهی کرد. اما استاد مگر نبود که شخصی از امام معصوم پرسیدی اگر فردی در یک چاردیواری که راهی به جایی نداشته باشد قرار گیرد رزقش از کجا میرسد و امام معصوم فرمودند از همان جا که اجلش می رسد؟ پس اگر خدا بخواهد کسی را قسمت ما کند بدون این زمینه چینی ها هم می رسد. استاد تفکر من اشتباه است؟ استاد در این خصوص تکلیف من چیست؟ لطفاً مرا راهنمایی کنید.

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیک السلام: همین طور که می فرمایید نه آنچنان باید عمل کرد که همه‌ی کارمان شکارکردن شوهر باشد و نه آن که نسبت به ظاهر خود بی تفاوت باشیم که موجب رغبت خواستگاران نباشیم. بالاخره عده‌ای به دنبال همسر خوب و آراسته هستند، در آن حدّ که آن‌ها بتوانند همسر خوب و آراسته‌ی خود را پیدا کنند باید کمکشان کرد. موفق باشید